

TEATRELLI

I. Context general și misiune

Teatrelli este un spațiu cultural alternativ dedicat artelor performative, funcționând ca laborator de cercetare artistică și fiind singurul spațiu de acest tip al Municipality București. Misiunea Teatrelli este de a susține creația contemporană, de a facilita cercetarea artistică, de a stimula dialogul interdisciplinar și de a conecta publicul cu forme performative inovatoare, atât la nivel național, cât și internațional.

În anul 2025, activitatea Teatrelli s-a concentrat pe producții noi, dezvoltarea repertoriului existent, coproducții, mobilitate artistică internațională, programe de reflecție și dialog cultural, precum și pe extinderea impactului online și a parteneriatelor strategice.

II. Activitatea de producție și repertoriu

În anul 2025, la sediul Teatrelli au avut loc **83 de reprezentații**, instituția derulând un program artistic complex, construit în jurul producțiilor proprii, al cercetării artistice și al colaborărilor naționale și internaționale.

Spectacole din repertoriu rulate în 2025:

- „Maria de Buenos Aires”, un spectacol de Răzvan Mazilu;
- „Lupte și metamorfoze”, regia Eugen Jebeleanu;
- „Băiatul văduvă”, regia Eugen Jebeleanu;
- „Dual, un performance despre prietenie”, regia Leta Popescu;
- „zeițe de categoria B”, regia Andrei Măjeri;
- „Viață Bună”, regia Theodor-Cristian Popescu;
- „Oxygen”, un spectacol de Antoaneta Cojocar și Daniel Pascariu;
- „Să vorbesc cu tine”, un spectacol de Antoaneta Cojocar.

III. Premiere și producții noi în 2025

În anul 2025, Teatrelli a realizat și prezentat următoarele premiere și etape de producție, consolidându-și rolul de spațiu de cercetare și dezvoltare artistică:

„de/Loc de joacă” - un performance de Mădălina Dan

Premieră: martie 2025

Performance-ul propune o explorare a corpului în relație cu spațiul, memoria și jocul, folosind instrumente din dans contemporan și performance art. Producția a funcționat ca un laborator deschis, punând accent pe proces și pe relația directă cu publicul.

„Nunta lui Decebal” de Eduard Buhac și Matei Lucaci-Grünberg, regia Matei Lucaci-Grünberg

Premieră: septembrie 2025

Spectacolul investighează miturile identitare și istoria recentă printr-un limbaj scenic multimedia. „Nunta lui Decebal” este un spectacol despre tranziție și visul American, despre dragoste, despre hazard, trenuri și eclipsa din ‘99, despre vise și visuri, despre regele Decebal și Bruce Springsteen, despre distanță și deșărădăcinare și despre golul care s-a lăsat în urma marilor migrări care au avut loc în România la finalul anilor ‘90. Între comedie și dramă, „Nunta lui Decebal” este, în esență, despre oamenii acelei generații și despre felul în care istoria lor a modelat prezentul.

„Supernormali” de Esther F. Carrodegua, regia Mara Oprea

Premieră: octombrie 2025

„Supernormali” este un demers artistic care depășește cadrul accesibilizării convenționale a produselor culturale, propunând o formă de incluziune activă prin implicarea scenică directă a persoanelor cu dizabilități. Spectacolul integrează performeri cu și fără dizabilități într-un dispozitiv teatral comun, în care diferențele de corp, percepție și expresie devin parte constitutivă a limbajului scenic. Proiectul explorează teme precum intimitatea, autonomia și dreptul la viață afectivă, fără a recurge la victimizare sau discurs moralizator, propunând o perspectivă profund umană și responsabilă asupra diversității. Astfel, „Supernormali” se afirmă ca un exemplu relevant de practică teatrală incluzivă, cu impact artistic, social și etic.

„cerul (hartă către casă)” de Doru Vataului, regia Irisz Kovacs (etapa finală de lucru - work in progress)

Premieră: noiembrie 2025

„cerul (hartă către casă)” este o producție dezvoltată în regim de laborator artistic, construită în două etape și finalizată prin premiera din noiembrie 2025. Inspirat de universul vizual al pictorului Șerban Savu (reprezentant al României la cea de-a 60-a ediție a Bienalei de Artă de la Veneția), spectacolul transpune pe scenă o reflecție poetică asupra muncii creatorilor, efortului și căutării sensului într-o lume marcată de repetiție și transformare continuă. Dispozitivul scenic creează un dialog între lumea oamenilor și o lume simbolică a îngerilor, plasând în centru tensiunea dintre rutină și aspirație, oboseală și visare. Montarea propune o experiență contemplativă, în care imaginea, corpul și textul se articulează într-o meditație asupra drumului personal și colectiv.

„Ora Zero” (etapa 1 de lucru - work in progress), text de și în regia Iuliei Grigoriu

Premieră: decembrie 2025

Prima etapă a proiectului a funcționat ca un work-in-progress centrat pe interacțiunea dintre public și performer. Spectacolul experimentează structuri de gaming theatre și decizie colectivă, testând limitele dintre joc, spectacol și responsabilitate. Experiența se construiește prin participarea activă a fiecărui spectator, ale cărui decizii influențează cursul evenimentelor, deschizând sau limitând noi direcții. Totul se desfășoară într-un spațiu-laborator în care creația artistică se dezvoltă la vedere și se transformă continuu în funcție de fiecare interacțiune.

„Meciul de handbal” spectacol muzical de Gabriel Sandu, co-producție Teatrul Metropolis, Teatrelli și H.O.T Collective

Premieră: decembrie 2025

Spectacolul îmbină muzica live, coregrafia și teatrul într-o formulă de musical contemporan, abordând teme legate de competiție, identitate și presiune socială. Coproducția alături de Teatrul Metropolis și H.O.T. Collective (Asociația Sangri-La) a consolidat colaborarea inter-instituțională și deschiderea Teatrelli către proiecte realizate în parteneriat.

IV. Coproducții și colaborări naționale

Un punct central al activității Teatrelli în 2025 l-a reprezentat dezvoltarea co-producțiilor și a colaborărilor naționale, cu accent pe incluziune, dialog interdisciplinar și extinderea accesului la actul artistic.

Spectacolul **„Supernormali”** de Esther F. Carrodegua, în regia Marei Oprea, a fost realizat în parteneriat cu Institutul Cervantes din București și Consiliul Național al Dizabilității din România, constituind un demers artistic dedicat accesibilizării teatrului pentru persoanele cu dizabilități. Proiectul a implicat direct persoane cu dizabilități în procesul de creație, alături de performeri profesioniști, generând un cadru de lucru colaborativ ce pune în discuție normele de reprezentare, incluziunea și diversitatea corporală și cognitivă pe scenă. Demersul „Supernormali” funcționează atât ca spectacol, cât și ca platformă de reflecție și dialog social, consolidând rolul Teatrelli ca spațiu de cercetare artistică și practici culturale responsabile.

În același timp, **„Meciul de handbal”**, spectacol muzical de Gabriel Sandu, a fost realizat în coproducție cu Teatrul Metropolis și H.O.T Collective (Asociația Sangri-La). Spectacolul explorează universul sportului de performanță, la limita dintre reușită și toxicitate. „Meciul de handbal” aduce în prim-plan corpul ca instrument al performanței și al exploatării, evidențiind modul în care identitatea individuală și colectivă se construiește sub presiunea succesului, a competiției și a așteptărilor publice.

Spectacolul **„zeițe de categoria B”**, de Alexandra Felseghi, regia Andrei Măjeri, a continuat, și în 2025, să fie prezentat pe scenele teatrelor partenere: Teatrul Național „Lucian Blaga” Cluj-Napoca, Teatrul „Regina Maria” Oradea și Teatrul „Mihai Eminescu” Botoșani, constituind un model de colaborare instituțională la nivel național, cu diseminare în numeroase orașe, atât în țară, cât și în străinătate (în luna ianuarie, a fost prezentat pe scena Teatrului Național din Budapesta).

V. Prezențe internaționale și mobilitate artistică

În 2025, Teatrelli a avut o prezență internațională consistentă, atât prin participarea producțiilor proprii la festivaluri, cât și prin găzduirea unor artiști și producții din străinătate.

Participări la festivaluri:

- Festivalul Internațional Zilele Teatrului Matei Vișniec, Suceava;
- Stagiunea Estivală a Artelor Spectacolului SEAS 2025, Constanța;
- La invitația Institutului Cultural Român din Budapesta, prezentarea spectacolului „zeițe de categoria B”, de Alexandra Felseghi, în regia lui Andrei Măjeri, pe scena Teatrului Național din Budapesta, cu ocazia Zilei Culturii Naționale 2025;
- Festivalul Internațional „Playing with Kantor: Romania – Spectres of the Past”, Cricoteka Polonia - prezentarea spectacolului „Dual, un performance despre prietenie” (regia Leta Popescu);
- Festivalul Internațional de Teatru Radiofonic Grand Prix Nova, ediția a XIII-a.

În ceea ce privește implicarea în **proiecte internaționale**, Teatrelli continuă să fie parte a consorțiului „**Face to Faith**”, alături de parteneri din **Finlanda, Cehia, Ucraina, Germania, Italia și Polonia**. În cadrul acestui demers european, Teatrelli își asumă un rol activ în dezvoltarea unor programe educaționale și ateliere interdisciplinare, pregătind în 2027 o serie de evenimente menite să stimuleze dialogul intercultural și să pună în discuție rolul credinței în societatea contemporană.

VI. Programe internaționale, ateliere și artist talks

În 2025 au avut loc șase importante prezențe internaționale:

- Artist Talk „Supernormali: despre viață, scenă și demnitate” cu Esther F. Carrodegus (Spania), realizat în parteneriat cu Institutul Cervantes București;
- Masterclass „Corpuri deschise. Dans intuitiv / Improvizatie”, susținut de Marta Wołowiec (Polonia), în parteneriat cu Institutul Polonez București;
- Atelierul „Precarity Toolbox”, susținut de Alicja Rogalska (Marea Britanie), în parteneriat cu Stagiunea de Teatru Politic (Asociația O2G);
- Atelierul „Rise of Desire”, susținut de Virginia Landi (Italia), în parteneriat cu Revista

Teatrul azi și Fundația Culturală „Camil Petrescu”, cu sprijinul Institutului Italian de Cultură din București;

- Două ediții „Anotimpurile dialogului despre teatru cu Octavian Saiu”, la Bratislava (Slovacia) în cadrul New Drama Festival și la Tbilisi (Georgia) în cadrul primei ediții a Conferinței Internaționale de Teatru.

VII. Producții internaționale și independente găzduite

Teatrelli a găzduit:

- „2060” (HU), Director artistic: Nóra Juhász (Co-produs de: Pro Progressione Hungary, Occitanie en Scene, Theatre National Le Parvis, Tarbes);
- „Witch Is” (IT), în regia Virginiei Landi, o producție: Teatro delle Donne – National Center for Dramaturgy.

Producții independente găzduite:

- „Așteptându-l pe Ulise”, un spectacol – concert de Cristina Juncu, după „Odiseea” lui Homer (Asociația Par Coeur);
- „Expuși” de Ionuț Sociu și Vlad Bălan, spectacol al studenților masteratelor de actorie și regie din cadrul Facultății de Teatru și Film a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, respectiv Departamentului de Arte și Media din Craiova;
- „3 D.A.R.E.” - spectacol de teatru-dans realizat cu tineri surzi și hipoacuzici, în regia lui Cătălin Băicuș (Asociația WINDOW România);
- „CE E DE FĂCUT? Efecte ale măsurilor de austeritate din educație - Partea 1”, coordonatori: Bobi Pricop și David Schwartz (Asociația O2G).

VIII. Dialoguri culturale și mediere

În 2025, Teatrelli a organizat numeroase dialoguri post-premieră și întâlniri cu publicul, având invitați artiști, dramaturgi, jurnaliști, activiști și specialiști, contribuind la aprofundarea temelor abordate scenic și la consolidarea relației dintre creatori și comunitate. Dintre aceștia amintim: Esther F. Carrodegua (autoare), Ionuț Sociu (dramaturg și jurnalist cultural), Daniela Tontsch (președinta CNDR - Consiliul Național al Dizabilității din România), Daniela Dumitrescu (psiholog clinician și psihoterapeut cu formări în terapia cognitiv-comportamentală – Institutul

de Formare și Educare Relațională), Andreea Szabo (activistă în domeniul dizabilității și antreprenor), Șerban Savu (pictor), Erwin Kessler (istoric de artă, curator și filosof român, director al MNAR), George Bonea (autor), Robert Obert (artist vizual), Macanache (artist), Anca Dumitrache (fondator „15 minute pe jos”) și Oana Onciu (fondator „new urban habits”).

IX. Public și impact

În anul 2025, Teatrelli a înregistrat:

- Peste 5.000 de spectatori la sediu;
- Peste 1.000 de spectatori în cadrul festivalurilor;
- Peste 150.000 de vizualizări online pentru seria de întâlniri „Anotimpurile dialogului despre teatru cu Octavian Saiu”.

Impact online:

- Reach peste 370.000 de conturi;
- Peste 1.150.000 de vizualizări video pe Facebook și Instagram.

X. Parteneriate

În 2025, Teatrelli a colaborat cu numeroase instituții culturale naționale și internaționale, universități, ONG-uri și parteneri media, consolidându-și poziția ca nod cultural relevant în peisajul artistic contemporan.

Dintre partenerii anului 2025 amintim: Institutul Cervantes București, Institutul Italian de Cultură, Institutul Cultural Român - Varșovia, Institutul Cultural Român - Budapesta, Teatrul Național „I.L. Caragiale” București, Teatrul Metropolis, Teatrul Național „Lucian Blaga” din Cluj-Napoca, Teatrul „Regina Maria” din Oradea, Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, Teatrul Țândărică, Teatrul Național „Marin Sorescu” din Craiova, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România (UCMR), Revista Teatrul Azi, Fundația Culturală „Camil Petrescu”, CNDR - Consiliul Național al Dizabilității din România, Facultatea de Teatru și Film a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Asociația Platforma de Teatru Politic, Societatea Română de Radiodifuziune, Liga Studenților din Facultatea de Automatică și Calculatoare Universitatea Politehnică București.

Se adaugă partenerii media: Radio Guerilla, Radio România Cultural, Zile și Nopti, Agerpres, Ziarul Metropolis, IQAds, Happ.ro.

PREMIERE TEATRELLI 2025

Programul de premiere CREART/Teatrelli din 2025 propune o reflecție profundă asupra identității și apartenenței, a modului în care ne definim prin relațiile noastre cu ceilalți și prin contextul social și cultural în care trăim. Cele șase premiere ale acestui an – *de/Loc de joacă*, *Nunta lui Decebal*, *Supernormali*, *cerul (hartă către casă)*, *Ora Zero* și *Meciul de handbal* (co-producție în parteneriat cu Teatrul Metropolis și H.O.T Collective) – explorează din perspective diferite transformările personale și colective, granițele dintre trecut și prezent, dintre intimitate și expunere publică.

„de/Loc de joacă”, în regia Mădălinei Dan, propune o explorare a corpului în relație cu spațiul, memoria și jocul, folosind instrumente din dans contemporan și performance art. „Nunta lui Decebal”, în regia lui Matei Lucaci-Grünberg, investighează miturile identitare și istoria recentă printr-un limbaj scenic multimedia. „Supernormali”, în regia Marei Oprea, este un demers artistic care depășește cadrul accesibilizării convenționale a produselor culturale, propunând o formă de incluziune activă prin implicarea scenică directă a persoanelor cu dizabilități. „cerul (hartă către casă)”, în regia lui Irisz Kovacs, transpune pe scenă o reflecție poetică asupra muncii creatorilor, efortului și căutării sensului într-o lume marcată de repetiție și transformare continuă. „Meciul de handbal”, regie Gabriel Sandu, combină teatrul, dansul, sportul și muzica live pentru a investiga intensitatea psiho-fizică, emoțională și identitară generată de sportul feminin de performanță.

1. DE/LOC DE JOACĂ un performance de Mădălina Dan

„de/Loc de joacă” este un spectacol despre conexiuni, timp și întâlniri între generații. Despre împrietenire prin dans, cărți și universuri reale sau imaginare, explorate prin mijloace artistice și ludice. Conceput sub forma unui joc performativ, „de/Loc de joacă” parcurge hărți temporale și evenimente personale, profesionale și globale, transformând corpul într-o arhivă vie. Două generații, două perspective, două lumi se întâlnesc și își suprapun experiențele prin mișcare, povești și explorarea coincidențelor, construind o cartografie a memoriei colective.

Intențiile din acest proces de creație pornesc de la întâlnirea pe care coregrafa Mădălina Dan (44 ani) o are cu Matei Nițulescu (10 ani) și se dezvoltă în jurul temporalității proiectate spre trecut, viitor, prezent, prin borne temporale ale celor doi și (de)sincronizări de ani. Prin prezența și perspectiva unui copil de 10 ani, prezent pe scena culturală românească ca spectator și

cursant, „de/Loc de joacă” își propune să documenteze un peisaj cultural în continuă transformare.

Prin intersecția limbajelor artistice și a desfășurării sub forma unui joc performativ, spectacolul creează un cadru imersiv în care relația cu timpul se realizează prin coincidențe și conexiuni personale, memoria fiecărui performer în parte fiind suprapusă cu una colectivă, istorică. „de/Loc de joacă” devine o reflecție asupra unei prietenii dincolo de generații și a modului în care trăirile individuale pot deveni parte dintr-o istorie comună.

Interesată de coabitarea dintre artă și viață, Mădălina Dan dezvoltă formate prin care personalul și arta se conturează ca arhivă. În procesul de a-și documenta, colecta și auto-istoriciza în mod sistematic munca artistică, dar și patrimoniul personal, caută un raport mai direct cu timpul, cu contexte și transformări și cum pot fi ele reperate și contextualizate.

de/Loc de joacă

de Mădălina Dan

Cu: Mădălina Dan și Matei Nițulescu

Regie: Mădălina Dan

Scenografie: Maria Manda

Univers sonor: Denis Bolborea

Costume: Corina Boboc, pictate de Miruna Radovici

Video: Mihai Stan

Lighting design: Andrei Ignat

Consultant artistic: Alexandra Mihali

„Perspectivele lor asupra lumii cu bunele ei – cărțile, spectacolele, arta, oamenii – creează un univers comun, spațiul dintre generații se contractă, iar Mădălina (45 ani) și Matei (9 ani) devin egali în istorie, discurs și memorie. Cu o imensă tandrețe – scenele de dans dintre ei sunt explorări duioase ale unui corp comun într-o măsurare subiectivă a timpului — Mădălina Dan și Matei Nițulescu oferă în <<de/Loc de joacă>> speranța unei regenerări sociale, a unei tacite și binevoitoare înțelegeri reciproce care vindecă fractura dintre generații.” – Oana Stoica în Scena9

„Deși e un spectacol cu un copil, de/Loc de joacă nu e un spectacol pentru copii, și cu toate astea, într-un mod aproape barbar este un spectacol pentru copii.” – Alex Tocilescu în Scena.ro, ediția tipărită, nr. 68

2. NUNTA LUI DECEBAL de Eduard Buhac și Matei Lucaci-Grünberg

„Nunta lui Decebal” este o producție construită la intersecția dintre minimalismul scenic și mirajul cinematografic, propunând un limbaj performativ care pune față în față cotidianul României de la finalul anilor '90 și proiecția idealizată a vieții din Statele Unite. Montarea mizează pe un dialog direct între jocul actorilor și elementele video, proiecția fiind folosită nu ca fundal ilustrativ, ci ca partener activ de scenă.

„Nunta lui Decebal” este un spectacol despre familie și prietenie, despre tranziție și visul American, despre dragoste, despre hazard, trenuri și eclipsa din '99, despre vise și visuri, despre regele Decebal și Bruce Springsteen, despre „Veronica” și spiritualitate, despre distanță și deșeză și despre golul care s-a lăsat în urma marilor migrări care au avut loc în România la finalul anilor '90.

Acțiunea se întâmplă într-un mic orașel de provincie, pierdut între repere estice și vestice, un orașel care plutește într-o derivă perpetuă. Povestea urmărește mai multe destine care au navigat această perioadă incertă din istoria recentă a României și pune în dialog părinții și copiii acelei generații. Este despre „istoria mare” care-i formată din „mici istorii”.

Nunta lui Decebal

Regie: Matei Lucaci-Grünberg

Dramaturgie: Eduard Buhac și Matei Lucaci-Grünberg

Distribuție: Alexandru Papadopol, Dan Pughineanu, Eduard Buhac, Elvira Deatcu, Pamela Iobaji

Scenografie: Iuliana Vîlsan

Video: Dilmana Yordanova

Sunet: Andrei Sever

„E un timp al schimbărilor și adaptărilor rapide, dar și al dispariției accelerate al unui mod de viață patriarhal. La aceste timpuri se întoarce nostalgic regizorul Matei Lucaci-Grünberg cu convingerea că „istoria este făcută din persoane care iau decizii, care se opun sau se supun vremii lor, care iubesc, fug, trădează, abandonează, greșesc, care se înșală, care trec prin crize economice, politice sau războaie, care nu vor să fie uitați, care vor să plece, care decid să rămână, care nu se adaptează - ca noi toți”. [...] Trăim timpuri în care analizăm fără să avem datele problemei, în care judecăm fără a deține instrumente de măsură bine calibrate. Nu, nu suntem cu nimic mai buni decât cei de dinaintea noastră, mediocrii vremurilor apuse.” – Alina Maer în LiterNet

„Spectacolul “Nunta lui Decebal” de Eduard Buhac și Matei Lucaci-Grünberg, montat de Matei Lucaci-Grünberg la Teatrelli, are toate atuu-urile unei drame emoționante, povestită cu nostalgie și umor, ce poate fi ușor asimilată de un public care își regăsește propria istorie familială în trauma din Amara anului 1999. Acțiunea are un firesc neforțat, situațiile sunt cât se poate de plauzibile și decurg ca într-un serial de maximă audiență din acea perioadă. Nunta lui Decebal este un spectacol-poveste despre o realitate-amintire atât de familiară; și atât de familială oricărui spectator deja matur, care a privit eclipsa din 1999 prin ochelarii fumurii. Pentru cei mai tineri poate fi o curiozitate satisfăcută de a vedea ce însemna libertatea pentru părinții lor.” – Alina Epîngeac în d'E-pîn-geac

„...nevoia de a înțelege primează, ceea ce duce la absența intenției de a judeca. Se râde mult în acest spectacol, cu poftă, dar fără pic de ironie. După o serie de spectacole (ce părea interminabilă) în care generațiile părinților și bunicilor au fost ridiculizate sau judecate foarte aspru, iată că vine Matei Lucaci-Grünberg cu o abordare dintr-un alt unghi, care incită la dialog. Foarte bine lucrată fiecare scenă în parte, până la nivelul la care nuanțele fac diferența dintre ridicol și firesc, de aici și dinamismul întregii montării.” – Nona Rapotan în Bookhub

3. SUPERNORMALI de Esther F. Carrodegua, regia Mara Oprea

„Supernormali” reprezintă unul dintre proiectele centrale ale Teatrelli, asumat explicit ca demers de accesibilizare și deschidere reală către lumea persoanelor cu dizabilități. Spectacolul funcționează ca un spațiu de întâlnire și lucru comun între performeri cu dizabilități și artiști profesioniști, nu într-o logică de reprezentare, ci de participare scenică activă. Prin această intersectare de corpuri, voci și experiențe, proiectul propune un model de creație incluzivă, construit din interiorul comunității vizate. „Supernormali” își asumă, totodată, rolul de a deschide un dialog necesar despre barierele sociale, instituționale și mentale pe care societatea românească continuă să le ridice în fața persoanelor cu dizabilități. Scena devine, astfel, un spațiu de conștientizare și reflecție critică.

„Supernormali” este un amestec de comedie neagră și realism crud, care își propune să vorbească despre o temă tabu: sexualitatea persoanelor cu dizabilități. Într-un context în care încă lipsesc legi de bază privind accesibilitatea și sprijinul social, acest Freak Show este un exercițiu de science fiction social: o societate care nu reușește să ofere nici cele mai simple condiții de autonomie, dar care încearcă să discute despre dreptul fundamental la intimitate și plăcere.

Personajele de pe scenă (de la asistente sexuale, activiști, persoane cu diversitate funcțională, până la brutari cântăreți și polițiști cu felurite fetișuri) explorează contradicțiile unei societăți în care persoanele cu deficiențe sunt infantilizate, ascunse sau chiar abuzate de către propria familie. Prin situații la limita grotescului, „Supernormali” transformă publicul în martor incomod al unei realități ascunse în care întrebăm: cine decide ce este considerat „normal”?

Spectacolul este o oglindă spartă în care ne vedem cu toții fragmentele: frica, ipocrizia, dar și nevoia urgentă de recunoaștere a unui adevăr simplu – oamenii cu deficiențe sunt oameni cu dorințe, plăceri și drepturi sexuale! Fiindcă sexualitatea nu e un privilegiu, ci un drept fundamental, indiferent de corpul în care trăiești!

Supernormali

Regie: Mara Oprea

Dramaturgie: Alexandru Gorghe

Distribuție: Titus Alin Apostu, Ama Beschieru, Andrei Calu, Ruxandra Maniu, Miruna

Gabriela Olteanu, Vlad Pânzaru, Nicoleta Profir, Loredana Stoian, Mihai Trăsnea, Miruna

Vatamanu

Scenografic: Gabi Albu

Sound design: Adrian Picioarea

Lighting design: Nichita Teodorescu

Interprete LSR: Monica Catutoiu și Andreea Maria Darie

Parteneri: Institutul Cervantes din București, Consiliul Național al Dizabilității din România

„Regizoarea Mara Oprea, alături de distribuția mixtă formată din șase performeri și patru persoane cu diversitate funcțională, împreună cu Alex Gorghe (dramaturgia), Gabi Albu (scenografia) și Adrian Picioarea (sound design) construiesc un discurs scenic care îmbină empatia, umorul și criticile directe într-un demers artistic incluziv. Rezultatul: un spectacol care aduce în prim-plan temele diversității funcționale și ale sexualității persoanelor cu dizabilități, într-o montare care depășește stereotipurile și promovează o perspectivă incluzivă și profund umană.” – Nona Rapotan în Bookhub

„În unele țări europene, precum Elveția sau Olanda, profesia de asistent sexual este deja reglementată, marcând o schimbare de perspectivă asupra intimității, demnității și incluziunii. Așadar, născut într-un context în care tot mai multe voci militează pentru recunoașterea dreptului persoanelor cu diversitate funcțională la o viață afectivă și sexuală deplină, „Supernormali / Supernormales” chestionează convențiile sociale legate de „normalitate”. ”
– Redacția online Zile și Nopti

„În ciuda subiectului foarte greu, în ciuda faptului că de-a lungul spectacolului sunt prezentate mai multe contexte de familie care au capacitatea de a-ți opri mintea în loc, în ciuda faptului că oamenii ale căror povești sunt prezentate trăiesc un chin mult mai constant și mai acut decât chinul oamenilor care nu se confruntă cu astfel de probleme, spectacolul este de la cap la coadă un produs extraordinar de uman și, într-un mod foarte paradoxal, un produs luminos. [...] Spectacolul are o poveste centrală în jurul căreia orbitează tot felul de situații sau episoade care vorbesc despre lipsa de intimitate cu care se confruntă oamenii cu dizabilități, despre judecata societății față de oamenii care au un copil cu dizabilități, despre relații aparent imorale care se nasc între copiii cu dizabilități și părinții lor, despre relații abuzive care se nasc între părinți și copiii cu dizabilități și multe altele.” – Adrian Teleșpan în B365

MECIUL DE HANDBAL regie, concept și text Gabriel Sandu

Un oraș mic își pune întreaga identitate în mâinile unei echipe feminine de handbal: dacă fetele câștigă, fabrica rămâne în viață; dacă pierde, totul se prăbușește.

Când falimentul fabricii devine inevitabil, patroana ambelor entități investește totul într-o antrenoare de renume internațional și un transfer spectaculos, sacrificând viitorul muncitorilor-suporteri. Pe fondul unui accident grav de muncă, al lipsurilor care se tot adună și presiunii calificării în Liga Campionilor, echilibrul comunității se rupe.

Relațiile se tensionează, corpurile cedează sub efort, iar scandalul de dopaj aprinde scânteia care duce la confruntarea finală. Pe teren se ciocnesc orgolii, frici și vieți puse în pauză. Meciul decisiv hotărăște nu campioanele, ci supraviețuitorii.

Meciul de handbal

Regie: Gabriel Sandu

Text: Gabriel Sandu

Distribuție: Judith State, Elena Foriș, Cabiria Morgenstern, Alisiya Yesman, Mircea Băjenaru, Ciprian Chiujde/Vlad Crudu, Luca Sebastian, Costinel Antone, Valentina Kocsis, Andrada Oltean, Antonia Scutaru/Ana-Maria Marin, Alex Burcă, Teea Florea (understudy), Eszter Tompa (voce)

Scenografie: Miruna Croitoru

Muzică originală și sound design: Gabriel Sandu, Andy Horjea

Pregătire muzicală: Ioana Pînzariu

Contribuții muzicale și ghiduri vocale: Elena Foriș

Lumini: Nicoleta Ivan

Asistență regie: Luiza Dabija

Asistență dramaturgie: Teodora Savu

Antrenori handbal: Mona Șania-Nicolaescu, Alin Șania

Spectacol realizat cu susținerea Asociației Ascendis, Fundației Carl von Linde și Fashion Days

Co-finanțat de AFCN

Parteneri tehnici: Policolor, Anastasia Sport

Co-producători: Teatrul Metropolis, H.O.T Collective

SERIA DE PERFORMANCE-URI WORK IN PROGRESS 2025

În ideea dezvoltării Teatrelli într-un laborator de cercetare artistică, seria de performance-uri work in progress/spectacole-machetă după texte contemporane montate în premieră sau pentru prima oară în România oferă artiștilor cadrul necesar experimentărilor și căutărilor de noi forme de exprimare artistică, iar publicului ocazia de a urmări un spectacol în diferite etape de montare, de la cea „embrionară” la o variantă finalizată, fiecare dintre aceste etape presupunând între 7-10 zile de repetiții intense în spațiu, urmate de 2-3 reprezentații aferente fiecărei etape de lucru.

4. CERUL (HARTĂ CĂTRE CASĂ) de Doru Vataului, regia Irisz Kovacs

„cerul (hartă către casă)” este o producție realizată în regim de laborator artistic, dezvoltată în două etape de montare. Prima etapă a fost prezentată publicului în 2023, iar în noiembrie 2025 a avut loc premiera finală a spectacolului.

Inspirat de picturile lui Șerban Savu din albumul *Drifting* (2019), „cerul (hartă către casă)” transpune pe scenă universurile sale vizuale, transformându-le într-o meditație asupra muncii, a rostului și a căutării unui drum într-o lume aflată în continuă transformare.

Spectacolul aduce față în față două lumi: lumea îngerilor, care trudesce neîncetat pentru a aduce lumină oamenilor, și lumea oamenilor, adesea captivă în ritmul repetitiv al existenței cotidiene. Uneori, rutina devine atât de apăsătoare încât uităm să privim în sus; alteori, o simplă oprire poate deschide un drum nou – o posibilă hartă către noi înșine.

„cerul (hartă către casă)” este un spectacol-poem despre efortul care ne definește, despre oboseală, visare și nevoia de orientare atunci când drumul se înnorează. Este un spectacol despre acel moment rar în care ridicăm privirea și descoperim cerul – poate singurul loc în care harta către casă a existat dintotdeauna.

cerul (hartă către casă)

Regie: Irisz Kovacs

Dramaturgie: Doru Vataului

Distribuție: Armand Crișan, Mălina Moraru, Cezara Petredeanu, Adelin Tudorache

Scenografie: Clara Ștefana

Sound design: Adrian Picioroia

Lighting design: Andrei Ignat

Video design: Miruna Croitoru

„Construit din microscene de viață, animări ale unor picturi semnate de Șerban Savu din albumul „Drifting”, textul urmărește intervenția mesagerilor divini în clipe de cumpănă ale unor creaturi/creații, fie că e vorba despre muncitori cățărați pe schele, femei căzute pradă disperării, câini speriați, biciclete în pragul abandonului sau peisaje nocturne tulburate. Căci nu numai ființele au parte de încercări! Iar această continuă misiune salvatoare, fără pauză sau vacanță, pentru că „în Rai nu există timp”, se dovedește epuizantă, cu toate precauțiile și procedurile prevăzute în Regulamentul ceresc” – Mădălina Firănescu în Happ.ro

„cerul (hartă către casă) se bazează pe o mână regizorală abilă și deja versată; un fundal vizual ce recompune printr-un joc intelectual felii de viață în 87 de cadre pictate de Șerban Savu, exponent al Școlii de la Cluj și trimisul României la Bienala de la Veneția în 2024; un text rescris al naibii de bine ca urmare a fructificării unei colaborări dintre un dramaturg care vine tare din urmă, Doru Vatașului, și o regizoare, Irisz Kovacs, cizelată la UBB și nominalizată UNITER pentru debut; o distribuție viguroasă, tânără și omogenă, care înțelege noima repetițiilor și a rostirii frumoase (după generații întregi de noi actori care tot înghit vocalele, absenți nemotivat la elocința exprimării elegante).” – Horia Ghibuțiu în Publicistul, substack.com

1. ORA ZERO text și regie Iulia Grigoriu

„Ora Zero” este un spectacol dark-comedy de gaming theatre. Propune o coborâre într-un spațiu-limită: un subsol ilegal din București în care au ajuns să trăiască, invizibili pentru oraș, oameni care au renunțat demult la narațiunile confortabile ale lumii de la suprafață. Aici, realitatea are alt ritm, iar timpul se măsoară în mici ritualuri de supraviețuire, nu în obiective și ambiții. În acest univers închis pătrunde un tânăr coach motivațional, plin de certitudini și formule salvatoare. Întâlnirea dintre logica lui - orientată spre progres, soluții rapide și optimism performativ - și logica subsolului, declanșează o serie de rupturi.

Dublat de experimentul de gaming theatre, publicul devine co-autor, responsabil pentru direcțiile pe care le deschide sau le închide prin propriile decizii. În mijlocul acestui ecosistem fragil se conturează și planul lui Zero, unul dintre locuitorii subsolului. Obsesiv, meticulos și convins că lumea se apropie de un prag ireversibil, Zero lucrează la o soluție extremă - o „resetare” pe care el o vede drept singura șansă de a elibera omenirea de suferință.

Este o poveste despre cum lupta pentru sens poate duce la cea mai dificilă alegere: să lași omenirea să continue să sufere sau să-i oferi un sfârșit fără durere, într-un act de caritate grotesc. În final, ne aflăm în fața unei întrebări etice imposibile: ce înseamnă, de fapt, să faci bine?

Ora Zero

Regie: Iulia Grigoriu

Text: Iulia Grigoriu

Distribuție: Niko Becker, Nicoleta Hâncu, Carol Ionescu, Cosmina Olariu

Scenografie: Andrei Dinu

Sound design: Adrian Picioroia

Lighting design: Andrei Ignat

Game designer: Levent Crăcea

SPECTACOLE DIN REPERTORIUL CURENT

Producții din repertoriu CREART/Teatrelli

1. LUPTE ȘI METAMORFOZE după romanele „Cine l-a ucis pe tata?” și „Luptele și metamorfozele unei femei” de Édouard Louis

„Lupte și metamorfoze” este un spectacol despre relația copil-parinte, despre ce moștenim și ce ducem mai departe. Cele două texte scrise de Édouard Louis „Cine l-a ucis pe tata?” și „Luptele și metamorfozele unei femei” chestionează raportul nostru cu trecutul, cu noțiunea de familie, implicit cu sentimentul de apartenență. Autorul tratează teme extrem de relevante pentru generația tânără de azi: construcția identității în societatea contemporană, diferențele de clasă socială și impactul acestei disfuncții în viața intimă, descoperirea și asumarea homosexualității, politicul care influențează traiul oamenilor de rând, înfrângerile și ratările individuale și colective, dar și speranța că o nouă revoluție populară este posibilă.

Cu „Lupte și metamorfoze”, Eugen Jebeleanu încheie cea de a doua etapă de lucru la Teatrelli - după producția work in progress „Băiatul văduv” după „Tom à la ferme” de Michel Marc Bouchard – un spectacol care abordează teme similare, însă din perspective diferite.

Cu ocazia premierei spectacolului „Lupte și metamorfoze”, din luna februarie 2024, Édouard Louis, scriitorul supranumit copilul teribil al literaturii franceze, a venit în România și a luat parte la premieră și la o „Întâlnire dialog” împreună cu Eugen Jebeleanu. Evenimentul a fost realizat cu sprijinul Institutului Francez din România.

„Când am citit prima dată cărțile lui Édouard Louis am fost imediat impactat de tonul franc și fără pudoare pe care autorul îl avea. Faptul că se spun lucrurilor pe nume, fără autocenzură, mi-a trezit interesul pentru a pune în scenă această scriitură crudă și necesară. Am început lucrul la acest proiect în primăvara lui 2023, pe durata cursului pe care îl predau la Masterul de Actorie din cadrul UNATC. Am construit spectacolul pentru acești tineri actori, pentru a-i pune în valoare ca artiști creatori și pentru a crea un cadru în care vocea acestei noi generații să fie auzită. Intersecția dintre problemele generației lui Édouard Louis (care e și a mea) cauzate de confruntările cu propriile rădăcini din mediul familial rural francez și frământările noii generații din România cu visele și deziluziile sale, cu luptele sale în combaterea arhaismului și a patriarhatului dar și ieșirea din invizibilitate cu privire la abuzurile din câmpul muncii și

protestele sale împotriva corupției și sistemului de sănătate contaminat de supremația banului, e cheia conceptului regizoral.

Lupte și metamorfoze este, nu în ultimul rând, un gest onest despre condiția umană, o mărturie despre feminism, diversitate, victime și călăi. Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm? În contextul unui viitor incert, în care războaiele vor fi lăsat consecințe devastatoare, în care frontierele par tot mai prezente, ce putem clădi pentru o artă a reconcilierii care să permită să trăim experiențe colective salvatoare?” – Eugen Jebeleanu

Lupte și metamorfoze

Concept și regie: Eugen Jebeleanu

după romanul „Luptele și metamorfozele unei femei” și fragmente din „Cine l-a ucis pe tata?”
de Édouard Louis

Scenografie: Velica Panduru

Cu: Măriuca Bosnea, Șerban Ghilvacii, Niko Becker

Sound design: Niko Becker

Video design: Iustin Surpanelu

Asistență dramaturgie: Paula Rusu

Asistență regie: Daniel Săvescu

Lighting design: Sabina Reus & Eugen Jebeleanu

Cronici:

„Spectacolul are o componentă performativă puternică, cu textul pulverizat din mai multe surse, înregistrat și live, la intersecția dintre logica fragmentară a amintirii și analiza critică. Corpurile performerilor nu au identitate de gen și de personaj, ele reprezintă idei, stări, perspective, în afara unor cadre caracterologice. [...] Eugen Jebeleanu pune în centrul spectacolului lui aceste metamorfoze care transformă identitatea și statutul social, cu toate convulsiile care le însoțesc, cu dezamăgirile, pierderile și umilințele lor, dar și cu momente fugitive de tandrețe stângaci exprimată între copil și părinți, a căror valoare devine mai puternică în timp, mai ales când părinții nu mai sunt.” – Oana Stoica în Scena9

„Eugen Jebeleanu îmbină și combină fragmente din cele două romane reușind un performence polifonic încredințat către trei tineri actori: Măriuca Bosnea, Șerban Ghilvacii, Niko Becker.

Ei sunt marele atu al spectacolului, prin echipa sudată pe care o formează deși vin din spații de joc diferite, prin jocul concentrat, pasional pe care îl practică, printr-o pregătire fizică de invidiat. Corpurile actorilor emană singurătate și spaime. [...] Întreg spectacolul are ceva de „Teatru laborator” prin care se încearcă a descoperi împreună cu spectatorul marile adevăruri ce se ascund în spatele convenționalului.” – Alina Maer în LiterNet

2. VIAȚĂ BUNĂ de Daniel Brooks, în regia lui Theodor-Cristian Popescu

Spectacolul „Viață Bună” explorează complexitățile iubirii, dezvăluind șase perspective prinse într-un dialog intens despre experiențe emoționale și vulnerabilitate. Spectacolul, montat în premieră națională, transformă scena Teatrelor într-un spațiu în care publicul devine martor la confruntări emoționale intense, amplasat pe toate cele patru laturi ale unei camere închise.

Într-un decor încărcat de simbolism, dominat de un covor roșu și perne moi care evocă atât confortul familiar al unei case, cât și teatralitatea unui ritual, se dezvăluie vulnerabilități și secrete ascunse, într-o atmosferă ce se naște din aburii de vin roșu. Într-o convenție la limita oniricului, scenele iau naștere din această beție, din acest alcool al minților înfierbântate în căutarea definiției dragostei. O meditație asupra trecerii timpului, asupra refuzului de a renunța la tinerețe și a procesului dureros al împăcării cu imposibilitatea de a opri clipa.

„Viață Bună” face parte din seria de producții „work in progress”, construite în două etape de montare: prima etapă de producție a spectacolului a fost prezentată publicului în decembrie 2023 sub forma unei lecturi performative, urmată de o discuție cu publicul; premiera producției finale a avut loc în decembrie 2024.

„Viață Bună” de Daniel Brooks

Regia: Theodor-Cristian Popescu

Scenografie: Cosmin Ardeleanu

Mișcare scenică: Flavia Giurgiu

Sound design: Andrei Raicu

Lighting design: Costi Baciș și Andrei Ignat

Asistent regie: Răzvan Enciu

Distribuție: Ana Bianca Popescu, Cristian Popa, Cristina Toma, Gabriel Răuță, Silvana Mihai
/ Cătălina Romanet, Vlad Ionuț Popescu / Costin Stăncioi

Cronici:

„Spectacolul e asemenea unei meditații profunde: începe derutant, după care urmează câteva schimbări bruște de parcurs, pentru ca în final toate întrebările să-și găsească rostul (nu neapărat și răspunsurile). Cu o distribuție pe cât de surprinzătoare, pe atât de bine aleasă, Viață Bună are marele merit că scoate la iveală straturi de sensibilitate, semn că sondarea în profunzime s-a produs de la sine. Într-o mare de violență, agresivitate cultivată intens și superficialitate, Viață Bună pare să fie precum oaza în deșert: necesară și suficientă pentru păstrarea umanității.” – Nona Rapotan în Bookhub

„Textul lui Daniel Brooks -Viață Bună- montat la Teatrelli de regizorul Theodor-Cristian Popescu despică în bucăți tema iubirii și a vieții bune. Poate că cele două merg împreună. Sau poate ne putem gândi separat la ele. Ce mi-a plăcut mult la spectacolul ăsta este că întrebările filozofice nu sunt sugerate prin acțiune, sunt declarate fățiș și analizate în conversații aprinse, oneste, cu miez, între partenerii de cuplu, în timp ce acțiunea, atât cât este, susține monologurile și dialogurile. Totul, într-o convenție la limita visării.” – Ileana Andrei

„<<Viață Bună>> este un joc lucid al cuvintelor, o intersecție a micilor teorii despre viață ale protagoniștilor. Regizorul concentrează esența spectacolului în replicile și interacțiunile actorilor, alternate de scurte momente coregrafice (mișcare scenică semnată Flavia Giurgiu). Trecherile dintre confesiunile lor mi s-au părut o cheie valoroasă de înțelegere a destinelor personajelor. Acelea sunt, de fapt, momentele lor de sinceritate, în care își dau voie să fie sensibili, să nu mai fie nevoiți să facă față unei realități care îi nemulțumește profund.” – Elena Coman în Kronikool

3. ZEITE DE CATEGORIA B de Alexandra Felseghi, după o idee de și în regia lui Andrei Măjeri

„zeițe de categoria B” este un spectacol-eveniment care aduce pe aceeași scenă actrițe din trei orașe și trei teatre diferite, aplaudate în spațiile geografice în care joacă, dar mai puțin cunoscute în afara lor: Elena Ivanca (actriță a Teatrului Național „Lucian Blaga” Cluj-Napoca), Ioana Dragoș Gajdó (actriță a Teatrului „Regina Maria” Oradea), Silvia Luca (actriță a Teatrului „Mihai Eminescu” Botoșani).

După premiera din luna septembrie 2023, de la București, spectacolul se joacă, pe rând, în toate teatrele co-producătoare: creart/TEATRELLI (inițiatorul proiectului și producătorul principal), Teatrul Național „Lucian Blaga” Cluj-Napoca, Teatrul „Regina Maria” Oradea și Teatrul „Mihai Eminescu” Botoșani.

„zeițe de categoria B” chestionează un subiect de interes contemporan: granița dintre public și privat, dintre magia scenei și realitatea vieții personale. Spectacolul pornește de la o documentare de tip autobiografic, concentrându-se, cu precădere, asupra punctelor nevralgice din carierele celor trei actrițe, acelea care au provocat turnuri semnificative. Un demers care aduce în discuție modalitățile prin care artiștii sunt adesea schimbați asemenea unor piese. Mecanismul dur al artelor strivește personalități sensibile care au făcut performanță într-o altă epocă, îi năucește pe cei prinși între vârste și nu le dă prea multe speranțe celor la început de carieră. Dar vocația nu se perimează, ea își caută porturi noi în care să acosteze, co-creatori care să stârnească mici revoluții personale și să provoace la dialog.

De la premiera spectacolului până în prezent, spectacolul a fost prezent în numeroase festivaluri din țară și străinătate: Festivalul Internațional de Teatru New Wave Reșița, Festivalul Internațional de Teatru și Arte Performative de la Brăila, Festivalul de Teatru Contemporan draMA la Odorheiul Secuiesc, Întâlnirile Internaționale de la Cluj-Napoca, Stagiunea Estivală a Artelor Spectacolului Constanța. „zeițe de categoria B” a fost unul dintre spectacolele selectate în cadrul Festivalului Național de Teatru - FNT 2024. Spectacolul a fost de asemenea invitat de ICR Budapesta să se joace la Teatrul Național din Budapesta cu ocazia Zilei Culturii Naționale.

zeițe de categoria B

de Alexandra Felseghi, după o idee de Andrei Măjeri

Cu: Elena Ivanca, Ioana Dragoș Gajdó, Silvia Luca

Regia: Andrei Măjeri

Experiența sonoră: Adrian Piciorea

Costume: o selecție de piese din colecțiile lui Lucian Broscățean

Bijuterii: Monom by Georgiana Ciceo

Producător principal: CREART / Teatrelli

Co-producători: Teatrul Național „Lucian Blaga” Cluj-Napoca, Teatrul „Regina Maria”

Oradea, Teatrul „Mihai Eminescu” Botoșani

Cu sprijinul: Hotel Caro

Cronici:

„Unul din efectele colaterale ale spectacolului e că ne invită să ieșim din reflexul celebrității, să recunoaștem omenescul și vulnerabilitatea actorului din spatele fiecărui rol. [...] are marele merit de a vorbi cu sinceritate și căldură umană despre partea umbrită a carierelor artistice; salvează din istoria personală momente când orice artist a fost pentru o clipă o zeiță/un zeu inclasabil în categorii, ireductibil la clișee.” – Oana Cristea Grigorescu în Scena.ro

„Într-un proiect cu viziune, care își propune ceva nou – atât în componență, tematică și valoare de statement în teatrul românesc, cât și în extratext, prin alăturarea dintre teatre și colaborările cu branduri de rafinament subtil – „zeițe de categoria B” a fost demarat în contextul unui open call pentru montarea unui spectacol de tip laborator, lansat de CREART/Teatrelli. Întâlnirea este una fericită pe toate planurile și ea relevă trei tipologii de actrițe puternice și nuanțate, pline de caracter și versatile, care, culmea, au fiecare suficientă lumină de reflector pentru a nu concura între ele.” – Raluca Cîrciumaru în Teatrul azi

„Trei actrițe din trei teatre din trei orașe diferite, trei femei trecute de prima tinerețe dezbrăcate de pieile personajelor lor, trei voci pe care se spune cu multă duioșie, umor și autoironie povestea care stă în spatele succesului de sub luminile rampei, declinat la feminin. Cele mai noi cuceriri ale lui Andrei Măjeri, aduse ingenios împreună pe scenă din culisele teatrului și vieților personale într-o poveste emoționantă, un confesional verde-n freză, un pumn în plexul condiției actriței din teatrul românesc care a rămas cu răsuflarea tăiată.” – Luciana Antofi în lucianantofi.wordpress.com

„Poveștile, reale, ale celor trei actrițe, răscolesc multe amintiri legate de teatru, de viața în teatru, de ținutele pe care le urmăresc actorii, de relațiile între ei, cu regizorii, cu instituția teatrului, cu publicul, transparente chiar dacă nu ești din lumea teatrului, ci un simplu spectator.” – Octavian Neculai în *LiterNet*

„Zețe de categoria B este un spectacol gândit special pentru cele trei actrițe, cu un text bazat 100% pe experiențele profesionale ale celor trei protagoniste, care pune într-o lumină aparte orice carieră de mare actriță din România ultimilor ani. Zețe de categoria B s-a născut dintr-o nevoie foarte concretă a regizorului, aceea de apreciere corectă a profesionalismului celor trei actrițe și prin intermediul lor a tuturor celor care fac posibil succesul oricărui mare spectacol.” – Nona Rapotan în *Bookhub.ro*

„Doamne, Andrei, ce spectacol ai făcut! Merg prin casă, închid și deschid fereastra, mi-e frig și mi-e cald, mi-e lumină și mi-e umbră. Acum nu vreau să scriu impersonal și didactic, îmi dau voie să fiu lunatică și patetică și să spun că ai îmbrăcat cuvintele vii și năvălase ale Alexandrei Felseghi într-o țesătură moale și fină, de ne-am înecat cu toții în cutele sale tandre. Te-ai chinuit degeaba să îți îmbraci Zețele în haine scumpe. Tot le-am văzut trupurile frământate de timp, tot le-am atins mușchii încordați, tot le-am simțit sângele aprins și pulsul accelerat. Mătăsurile nu le-au acoperit goliciunea. S-au predat în fața noastră, s-au lăsat adulmecate, pipăite, cercetate de ochii noștri hulpavi, de întrebările noastre curioase. Curajoase Zețe! Și mândre, și greu de dat jos de pe soclul ridicat de propriile degete, fibre, lacrimi. Niciodată spre ușa din dos, niciodată pe banca de rezervă.” – Alina Maer în *Scene și cuvinte*

„Alexandra Felseghi a țesut o poveste după situațiile de viață, luptele, conștientizările, punctele de cotitură din cariera a trei actrițe cunoscute prea puțin în afara teatrelor în care joacă, dar aplaudate în comunitățile lor. Și, Doamne, ce generoase au fost aceste femei să împartă momente nevralgice din viețile lor. Fără dramă, doar viață. Este, practic, imposibil, să nu te regăsești prin poveștile lor ca femeie, și dacă nu ești actriță.” – Ileana Andrei

„Un spectacol – introspecție în viața știută sau mai puțin știută a actrițelor din provincie și, extrapolând, în viața femeilor în diferite job-uri. Un text scris excelent, actrițe – zețe și regie cu magie semnată de Andrei Măjeri. Trei actrițe din trei teatre diferite vin și își spun poveștile documentate din viețile lor în fața publicului. Lasă la vedere acea graniță fină dintre privat și public și aduc la rampă magia scenei, dar și realitățile vieților personale. Este un spectacol în

care râzi și plângi, plângi și râzi și care chestionează subiecte contemporane.” – Georgiana Ene

„Adevărul e că mă tot gândesc la ce-am văzut aseară, că tot mai rar iau acasă cu mine ce văd la teatru, ca să nu mai zic cât de rar mă mai urmărește și a doua zi. Am văzut un spectacol despre teatru și actrițe, despre viață și oameni. Fără artificii, fără fasoane. Și cu sclipici și cu muci. Simplu, uman, firesc, cald, amuzant, emoționant. Pe Elena Ivanca și pe Ioana Dragoș Gojdo le știu de mulți ani. Mi le amintesc în multe roluri și ipostaze, dar parcă mai faine ca în spectacolul ăsta nu mi le amintesc. Pe Silvia Luca abia am cunoscut-o. Practic e prima premieră a stagiunii 2023-2024 văzută acasă. Dar da, când e să fie, e! Iar... zețe de categorie B e un spectacol de categorie A.

P.S. Și mai e ceva important. E o coproducție a 4 teatre de stat. Din categoria: deci se poate!”
– Raluca Rădulescu

„Într-un decupaj și cu un montaj în care materia biografică să fie „exploatată” la maximum, fără zorzoane stilistice și „grefe” artistice, zețe de categoria B a fost un turnir ne-competițional al actrițelor, care nu s-au întrecut între ele, ci și-au istorisit, pe rând, episoade semnificative și ani întregi din propria viață.” – Daniel Cristea-Enache în LiterNet

„Trei femei pe care le-am închis într-un glob de sticlă și care, indiferent din ce unghi le-aș privi și pe oricare parte aș răsuci eu globul acesta, rămân verticale, superbe, fascinante, uragane capabile de cea mai tandră atingere, impecabile, imperfecte, senzuale, feminine, materno, regine, fabuloase, complexe și în același timp de o simplitate uluitoare, naturale, actrițe (actoria este o meserie, mi-au spus zețele), ființe peste care Dumnezeu a suflat de mai multe ori și pentru care timpul are timpul lui în teatru.” – Lavinica Mitu în LiterNet

„Un produs brut, direct, cald și acaparant prin natura mărturisirilor. O poveste de teatru și despre teatru.” – Adrian Țion în LiterNet

4. BĂIATUL VĂDUVĂ după „Tom à la ferme” de Michel Marc Bouchard, regia: Eugen Jebeleanu

„Băiatul Văduvă” după „Tom à la ferme” de Michel Marc Bouchard, propune o perspectivă curajoasă asupra intimității relațiilor interumane și a stigmatelor încă prezente în societate. În 2013, textul lui Bouchard a fost ecranizat de băiatul rebel al cinematografilei, regizorul multi-premiat Xavier Dolan.

Patru actori de excepție - Vlad Bîrzanu, Mihaela Sîrbu, Alexandru Chindriș, Cosmina Stratan - dau viață personajelor care se zbat între tandrețe și violență, jonglând cu statutul de victime și de călăi, mânați de dorințe înăbușite și porniri animalice. În prim-plan se află povestea tânărului Tom și călătoria sa în micul oraș de provincie de la țară, unde locuiește familia iubitului său, decedat într-un accident de mașină.

„Cred că introducerea spectacolului «Băiatul văduvă» în repertoriul Teatrelli reprezintă (re)confirmarea unei schimbări sau evoluții în programul artistic al acestei instituții. Mă bucur să văd că există din ce în ce mai multe instituții de stat care susțin și promovează proiecte artistice care tratează subiecte sensibile și cu siguranță necesare pentru a oglindi lumea contemporană de azi. Spectacolul nostru face parte din programul proiectelor Work in Progress, însă – datorită cererii publicului – această primă etapă s-a transformat într-un spectacol finalizat. Dincolo de temele importante pe care textul lui Michel Marc Bouchard le surprinde, cum ar fi doliul, asumarea homosexualității, sindromul Stockholm sau, pur și simplu, toxicitatea unor povești de iubire, de cuplu sau în sânul familiei, proiectul are în distribuție patru actrițe și actori fabuloși, care reușesc să trezească empatia prin jocul actoricesc între tandrețe și violență, teatru și film. «Băiatul văduvă» se poate defini acum ca fiind un spectacol de teatru «site specific», urmând ca în a doua etapă de work in progress a proiectului meu să lucrez pe un alt text care abordează teme similare cu cele amintite mai sus, din alte perspective, de această dată ale autorului francez Edouard Louis.” – Eugen Jebeleanu

Creat în cadrul seriei de producții work in progress, spectacolul a intrat în repertoriul Teatrelli în ianuarie 2022.

Producția „Băiatul Văduvă” este realizată în parteneriat cu Institutul Francez din România, ca parte a acțiunilor prin care acesta sprijină scena artistică locală.

Distribuția a fost selectată în urma unui casting la care s-au înscris aproximativ 200 de actrițe și actori.

Băiatul văduvă

Concept și regie: Eugen Jebeleanu

după „Tom à la ferme” de Michel Marc Bouchard

Cu: Vlad Bîrzanu, Mihaela Sîrbu, Alexandru Chindriș, Cosmina Stratan & câinele Uber

Sound design & music live performance: Ovidiu Zimcea

Traducerea: Diana Nechit & Eugen Jebeleanu

Cronici:

„Băiatul văduvă după Tom à la ferme de Michel Marc Bouchard a redefinit sala, spațiul de la Teatrelli. A dus pe muchie de cuțit și uneori dincolo de lamă povestea teribilă a unei familii complicate, prinsă între prejudecăți, cutume, violență și iubire. Cu mirosul în nări al unui fân tăvălit la vedere încoace și încolo, Eugen Jebeleanu face mai mult decât un laborator-vivisecție de stări, de scoateri din eu-ul comod, imediat atât al personajelor, cât și al tipului de joc al actorilor Vlad Bîrzanu, Alexandru Chindriș, Mihaela Sîrbu, Cosmina Stratan. În cercetările pe care le face Jebeleanu pe un text, relația acestuia cu spațiul și cu actorii, există un univers de autor care mă fascinează.” – Marina Constantinescu în *România literară*

„Spectacolul lui Jebeleanu începe ca o lectură într-un spațiu gol, neutru, neteatralizat, care corespunde faptului că cele două lumi, urbană și rurală, nu se cunosc. Familia celui mort nu știe nimic despre viața acestuia, iubitul lui nu îi cunoaște familia. De asta, nimeni nu-i rostește numele, el este depersonalizat, un necunoscut. Acest vid de informații se traduce printr-o schiță de spectacol. Dar pe măsură ce lumile se intersectează, personajele se încarnează, corpurile inerte capătă tonusuri erotic – agresive, spațiul se umple de teatralitate (și de fân), lectura devine spectacol. Chiar și câinele care urlă sinistru apare în spațiul de joc, e adevărat, într-o variantă adorabilă, Uber, care va cuceri publicul.” – Oana Stoica în *Scena9*

„Delicat. Acesta e adjectivul care ar putea descrie poate cel mai bine tema piesei lui Michel Marc Bouchard, Băiatul-văduvă (în original Tom à la ferme, traducerea Diana Nechit și Eugen Jebeleanu). Delicat e și modul în care spectacolul creat de Eugen Jebeleanu introduce publicul în subiect, lăsând intenționat la vedere pârghiile de construcție ale producției jucate la

Teatrelli. [...] Nu știu în ce măsură spectacolul a avut efectul scontat asupra celor din sală, dacă ei au devenit mai deschiși sau mai toleranți după ce l-au văzut, asemenea transformări nu se întâmplă neapărat peste noapte, dar esențial rămâne faptul că producția creează un spațiu pentru un alt tip de dramă, un alt tip de suferință și chiar alt tip de violență decât cea general acceptată în normativele sociale și deschide, implicit, o conversație în care se aud diferite feluri de voci, altele decât cele dominante.” – Cristina Modreanu în Revista Scena.ro

„În Băiatul văduvă situațiile sunt magistral construite, într-un registru care ține de relativitatea și fragilitatea sentimentelor și a ambiguității, pe fondul unei tristeți profunde, care vine tocmai din faptul că iubirea și certitudinea sunt relative.” – Georgiana Ene în Ziarul Metropolis

„Nu sunt la primul spectacol regizat de Eugen Jebeleanu și, mai mult ca sigur, nici la ultimul. Face ce face și ieși de la spectacol altfel de cum ai intrat; se schimbă ceva în tine cât timp asiești, te provoacă să ieși din zona de confort și să mergi pe un drum total necunoscut. Oricât de mult te-ai mobiliza înainte de începerea spectacolului, tot ți se întâmplă, semn că Eugen Jebeleanu nu face rabat de la calitate. Băiatul-văduvă e un spectacol al emoțiilor, al luptelor cu propriile neputințe și al nevoii de recunoaștere. [...] îl recomand ca pe un must see” – Nona Rapotan în Bookhub.ro

„Spectacol rotund, puternic, emoționant (mai ales datorită picturalității scenelor și implicațiilor alegerilor personajelor), Băiatul văduvă vorbește convingător măștilor cu care adesea ne confundăm. Eleganța proverbială a artistului Eugen Jebeleanu e de asemenea prezentă. Și totuși, chiar și în cazul unuia dintre cele mai bune spectacole din portofoliul acestui atât de admirat și premiat regizor, senzația care persistă e că între omul Jebeleanu și regizorul Jebeleanu e încă de găsit o lungă serie de măști. Că, deși spectacolele au, la prima vedere, o pronunțată nuanță personală, aceasta se dovedește, până la urmă, a fi desenată cu multă pricepere, talent și eleganță de cineva care se ferește, se teme, se ascunde.” – Mihai Brezeanu în LiterNet

5. DUAL, UN PERFORMANCE DESPRE PRIETENIE

concept: Leta Popescu, Bogdan Spătaru, Florin Fieroiu

„Dual” este un performance teatral, non-verbal, cu o poveste pretext pentru căutările artiștilor: trei prieteni foarte buni se întâlnesc să gătească împreună un desert. Ceea ce este, aparent, senin și natural, începe să pulseze pe dedesubt. Artiștii traduc prin interacțiunea cu obiectele unei bucătării stările opuse prieteniei. Ce se întâmplă când dispare încrederea? Apare îndoiala. Ce se întâmplă când dispare siguranța? Apare frica.

Performance-ul reunește trei actori extrem de apreciați ai tinerei generații: George Albert Costea, Mihaela Velicu și Vlad Udrescu. Conceptul semnat de regizoarea Leta Popescu, una dintre cele mai originale, avangardiste și relevante voci ale teatrului contemporan românesc, scenograful Bogdan Spătaru și celebrul coregraf Florin Fieroiu (care s-a alăturat echipei artistice în această etapă finală) propune o privire asupra prieteniei dincolo de clișeu, dar și un adevărat laborator artistic, o formă de căutare a noi mijloace de expresie în zona artelor spectacolului. Puncte de pornire și inspirație au fost Erwin Wurm și Csilla Klenyánszki, artiști conceptuali - dar cu umor - care analizează cotidianul prin sculpturi umane de un echilibru fragil.

„Dual, un performance despre prietenie” face parte din seria spectacolelor/performance-urilor work in progress, construite în două etape de lucru. Prima etapă a fost prezentată publicului în noiembrie 2021, iar în iulie 2022 performance-ul a intrat în repertoriul Teatrelor, odată cu premiera etapei finale. Astfel, DUAL a devenit una dintre producțiile de referință pentru demersul artistic experimental al spațiului.

Performance-ul a fost inclus de Horia Ghibuțiu în „Top 10 spectacole de teatru ale anului 2022”, publicat în „Zile și Nopti”:

Cronici:

„Dual, un performance despre prietenie este o experiență artistică îndrăznească, care, cu siguranță, te smulge din balamalele ruginite ale confortului. Conceptul semnat de Leta Popescu, Bogdan Spătaru și Florin Fieroiu, inspirat din opera lui Erwin Wurm și a Csillei Klenyánszki, are îndrăzneala de a contesta sinceritatea prieteniei și candoarea repunerii în

discuție a limitelor comunicării profunde dintre cei care formează cercul cel mai strâns de încredere. Contextul e simplu: într-o bucătărie, trei persoane fac ceui și clătite. Acțiunile fizice pe care le presupun aceste rețete devin declanșatorii unei coregrafii complexe, impulsionate de sentimente nerostite.” – Alina Epîngeac în d’E-pîn-geac

„Exercițiul care ni se propune este unul de imaginație implicată: dat fiind că nu ni se spune nimic, că nu există un text care să ne ghideze, suntem lăsați să gândim singuri, să facem conexiuni cu experiențele personale, să fim cât se poate de prezenți. Această libertate îi poate speria pe spectatorii convenționali, dar cei mai puțini blocați în convențiile tradițional-teatrale se amuză sincer, fără pretenții, de situațiile generate de performeri. [...] Ieșind de la spectacol, m-am gândit că ar fi binevenit un ‘set performativ de uz general’, o serie de creații de acest tip, neașteptate, complet dezinhibate, pentru fiecare dintre valorile fundamentale fără de care viața noastră nu s-ar ridica deasupra biologicului.” – Cristina Modreanu în Revista Scena.ro

„Spectacolul Letei Popescu mi-a readus aminte de ce iubesc teatrul: pentru că este artă, înainte de orice artă. Iar asta nu poate face oricine!” – Nona Rapotan în Bookhub.ro

„<<Dual, un performance despre prietenie>> este un spectacol extrem de fiziologic având în centrul sistemului spectacular corpul cu propriile sale fantasme, cu o energie răvășitoare, transmisibilă și incitantă. Dacă ne gândim că regizorul Peter Brook a considerat performance-ul cel mai fertil, dacă nu și unicul teren de experimentare, spectacolul de la Teatrelli poate constitui un sensibil omagiu.” – Alina Maer în Scene și cuvinte

„Dar nu numai despre prietenie este acest spectacol, pentru că are multe substraturi și subtilități. L-am văzut într-o etapă de lucru anul trecut, iar azi în forma finală. Uaahau! În primul rând nu mi-am imaginat că se poate schimba atât de la “work in progress” până la forma finală, căci și atunci mi s-a părut foarte bun și dificil de dus pentru actori.” – Ileana Andrei

„Calitatea de a fi un produs artistic complet lizibil și plin de umor (mai cu seamă, umor de calitate, adesea născut din disconfortul artiștilor) elimină surplusurile de abstract și ancorează și performerii, și spectatorii în prezentul imediat. [...] Pretențios, dar carne vie, DUAL este un powerplay de tensiuni și de frecvențe înalte, de la început până la final. Prietenia rămâne o îmbrățișare ciudată, o încălcare uneori imorală, un hanorac care nu ne încapă pe toți simultan.

Intuitiv, culinar, senzorial și plin, face un fetiș (în spiritul caracteristic performance art) din eterna temă a omului în suc propriu, necenzurat, vulnerabil și scârbos cu prietenia apropiată”.

– Raluca Cîrciumaru în *Revista Teatrul azi*

„Dual este produs într-un program de performance-uri work in progress, în care explorarea unor formule și limbaje noi este partea esențială, iar o a doua etapă, în care rezultă un produs artistic viabil pentru a fi reprezentat ca spectacol, nu este neapărat obligatorie. Acest aspect, de cercetare a unor limbaje performative fără presiunea rezultatului este un atu al programului de la Teatrelli (la noi sunt prea puține contexte care să ofere artiștilor spațiu de cercetare și încercare a unor formule performative noi).” – Oana Stoica în Scena9

„O nebunie îngrozitoare și perfectă. Un performance în detaliu, cu tensiuni greu de tradus în cuvinte, într-un timp suspendat, cu trei protagoniști și o poveste. Și eu cu ei. În aceeași poveste.” – Georgiana Ene în LiterNet

„Mihaela, George și Vlad sunt impresionanți pe bază de capacitate de efort & expresivitate corporală & facială, eleganță & precizie a mișcărilor, comunicare & coordonare. Când mai vorbește cineva despre pregătirea fizică și joacă de-a / cu trupul a actorilor români, eu zic să declare, mai întâi, dacă a văzut sau nu Dual-ul. Leta, Bogdan și Florin construiesc un ansamblu de o fluență remarcabilă, spunând o poveste, stârnind hohote și zgândărind emoții ca urmare a unui proces de creație care trebuie să le fi solicitat din plin imaginația, răbdarea, capacitatea de a găsi soluții exclusiv vizuale pentru probleme pe care teatrul & dansul le rezolvă, cel mai adesea, pe bază de cuvânt, sunet, muzici.” – Mihai Brezeanu în LiterNet

6. MARIA DE BUENOS AIRES

regia, coregrafia și costumele: Răzvan Mazilu

Spectacolul poartă semnătura inconfundabilă a lui Răzvan Mazilu, promotor al musicalului în România, într-un decor imaginat de Dragoș Buhagiar, cel mai premiat scenograf român.

Pe muzica lui Astor Piazzolla și libretul lui Horacio Ferrer, spectacolul îi are în rolurile principale pe Gheorghe Visu, Ana Bianca Popescu și Lucian Ionescu și beneficiază de participarea lui Emy Drăgoi la acordeon și orchestră live.

Spectacolul este o explozie de culoare, magie, senzualitate și tango, în acordurile muzicii lui Astor Piazzolla și într-un decor care recrează atmosfera decadentă a orașului Buenos Aires de la începutul secolului XX. Astfel, spațiul Teatrelli este cu totul reinventat, oferind publicului o experiență cu totul neobișnuită, prin faptul că nu devine doar părtaș, ci parte din poveste.

Nu în ultimul rând, o fotografie din spectacolul „Maria de Buenos Aires” a devenit coperta volumului de recenzii „Jocul iscusit al dramei”, semnat de Anda Ionaș și lansat în cadrul Festivalului Național de Teatru – FNT XXXII (2022).

Maria de Buenos Aires

Muzica: Astor Piazzolla / Libretul: Horacio Ferrer

Regia, coregrafia și costumele: Răzvan Mazilu

Decorul: Dragoș Buhagiar

Cu: Ana Bianca Popescu, Gheorghe Visu, Lucian Ionescu și cu participarea lui Emy Drăgoi la acordeon

Corul: Bogdan Iacob, Andrei Mărcuță, George Vasile

Orchestra: Mihai Murariu – pian; Ioana Văleanu – percuție; Cristina Hîrjanu – flaut; Diana Ciudin – vioara I; Bianca Drăgoi - vioara a II-a; Alessia Drăgoi - vioara a III-a; Larisa Retegan – violă; Mihail Grigore – violoncel; Iacob Artin Panighiant – contrabas

Light design: Ștefan Vasilescu

Pregătirea muzicală: Maria Alexievici

Coregrafie tango argentinian: Daniel Măndiță

Corepetitor: Mihai Murariu

Coordonarea muzicală a orchestrei: Corina și Alexei Țurcan

Make-up Artist: Diana Froicu

Traducere din limba spaniolă: Albert Denn

Adaptarea versurilor pe muzică: Alex Ștefănescu

Documentarea pentru traducere: Anne Maryc Sima și Daniel Mândiță

Cronici:

„O gură de oxigen este acest spectacol în mica noastră lume gri, cu chipuri acoperite de măști sterile, din ce în ce mai blocată în texte „necesare”, din ce în ce mai ruptă de poezie. Spectacolul lui Răzvan Mazilu este o explozie de culoare, de pasiune, de senzualitate, e o călătorie într-un spațiu și într-un timp al poeziei, al magiei, în care feminitatea era magnetică, seducătoare și avea forța copleșitoare a vieții și a morții. Spectacolul lui Răzvan Mazilu este un mic poem realist-magic, aproape un manifest pentru muzică și poezie într-un București cenușiu al anului 2021, rătăcit într-o istorie nouă.” – Monica Andronescu în *Revista Amfiteatru*

„Ca în toate spectacolele sale, Mazilu are capacitatea de a echilibra prestațiile de prim-plan (cei trei actori și acordeonistul) cu cele de ansamblu (orchestra și corul) și de a le plasa negreșit la nivelul performanței maxime. Că a ieșit din cenușiul pandemiei o asemenea Maria de Buenos Aires, colorată cu toate sonoritățile dramatice ale tangoului reinterpretat de Piazzolla, cu toată exuberanța vizuală a costumelor originale și a decorului ce-și spun propria poveste, dar mai ales cu interpretarea plină de nerv și de emoție a performerilor este o minune.” – Sanda Vișan în *Adevărul*

„Spectacolul Maria de Buenos Aires realizat de Răzvan Mazilu la Teatrelli, pe muzica lui Astor Piazzolla și libretul lui Horacio Ferrer este unul dintre acele momente când spectacolul-întâlnire devine o experiență pe care îți dorești să o repeți și să o păstrezi cât mai îndelung ca pe o bijuterie sofisticată.” – Alina Epîngeac

„Maria de Buenos Aires va coborî în Infern, apoi va trece prin Purgatoriu, pentru a ajunge în final în Paradis. În călătoria sa, va fi însoțită de o audiență care ar putea fi surprinsă să descopere o poveste altfel. Dar odată ce farmecul muzicii și versurile își fac loc în suflet, alături de magia interpretării și a muzicii, recompensa va fi o experiență bogată și emoționantă.” – Maria Zărnescu în *Critical Stages*, revista Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru

„Nu știu cum arată povestea Mariei din Buenos Aires spusă prin alte părți, dar versiunea de Răzvan Mazilu este seducătoare prin grija aproape religioasă cu care a construit personajele, modelându-le dintr-o plastilină fermecată și însuflețindu-le picurând asupra lor praf de stele.”

– Radu Preda în B365.ro

„Cu trăire interioară în cântec și dans, Ana Bianca Popescu este ... fantastică în rolul Mariei, transmite pofta de viață a nefericitei femei ucise, devenită umbră simbol mereu vie. Lucian Ionescu uimește prin transformările rapide în cele cinci personaje care intervin în viața Mariei prin nuanța ținutei și expresiei. Personajele sale sunt desprinse dintr-o lume fantastică în realitate, prin inteligența creionării credibile a actorului, devin vis, dar și realitate. Absolut „fantastică” este interpretarea lui Gheorghe Visu a personajului dificil Spiritul, orbul amintind de Borges care cu poezie punctează evocarea Mariei și se implică adeseori direct în acțiune. Rolul este foarte dificil, dar Gheorghe Visu îi descifrează în amănunt substanța, îi dă cu multă sensibilitate, o aură emoțională solicitată de acest poem muzical.” – Ileana Lucaciu în Ileanalucaciu.blogspot.com

„Una dintre cele mai tulburătoare creații inspirate din atmosfera copleșitoare și stranie a unei lumi decadente, opereta-tango, Maria de Buenos Aires, pe muzica lui Astor Piazzolla și libretul lui Horacio Ferrer, pusă pentru prima dată în scenă în anul 1968, prinde din nou viață într-o excelentă producție CREART/Teatrelli în care regia, coregrafia și costumele poartă semnătura talentatului Răzvan Mazilu. Decorul gândit de Dragoș Buhagiar este de o frumusețe aparte. Intim și misterios, el recrează atmosfera bordelurilor și cabareturilor argentinene. Fotoliile de epocă și mesele micuțe cu veioză închid într-un cerc spațiul scenic, publicul fiind atât de aproape de artiști încât nu poate să nu se încarce cu vibrația acestora, să simtă până în străfundul ființei ritmul amețitor al muzicii, să trăiască pasiunea și durerea personajelor.” – Anda Ionaș în Revista Euphorion

„Un musical ce te lasă perplex, un musical ce te împletește atât de adânc în esența sa încât părăsești sala de teatru visând și plutind, gândurile fiindu-ți acaparate de către misterul Mariei de Buenos Aires.” – Maria Bianca Dumitru în Teenpress.ro

7. SĂ VORBESC CU TINE de Ana-Maria Bamberger, un spectacol de Antoaneta Cojocaru

„Să vorbesc cu tine” aduce o abordare mai puțin obișnuită pe scena de teatru din București - cea de comics în mișcare, pornind de la o realitate cu care ne confruntăm permanent: lipsa unei comunicări reale și distanțele pe care le creăm între noi. „Să vorbesc cu tine” este, așadar, o alegorie a poveștilor de dragoste din zilele noastre, cu tot absurdul pe care îl conțin, prezentat, însă, într-o notă ludică și comică.

Piesa Anei Maria Bamberger a avut premiera mondială la Paris, la Théâtre Le Guichet Montparnasse, în 2018, producția CREART/Teatrelli fiind prima montare scenică din România. Construit ca un spectacol work in progress, „Să vorbesc cu tine” a fost prezentat într-o primă etapă de lucru ca lectură performativă online, în iunie 2020, la scurt timp după ieșirea din izolare, fiind adaptat ulterior câtorva spații outdoor și indoor. Spectacolul a crescut și a evoluat împreună cu vremurile și contextele pe care le trăim, încercând să integreze și să traducă, de la o etapă inițială la cea finală, schimbările de gesturi și comportamente, impuse de noua normalitate.

„Mi-am dorit, împreună cu Daniel Pascariu și Vladimir Turturică, să construim o poveste despre oamenii contemporani, despre barierele pe care le punem în comunicarea cu celălalt, despre neîncredere, despre distanțare, despre timpul și spațiul de care avem nevoie ca să ne împăcăm cu noi înșine și să primim alt om în viața noastră. Sper ca noi să reușim să vorbim cu umor despre o poveste romantică, cu multiple semnificații actuale. Am căutat să inventăm o cheie comună de joc, comică și ironică totodată, care să sublinieze absurdul pe care îl generează frica. Uneori vorbim atât de mult și nu ne spunem nimic de fapt. Uneori avem atâta nevoie să vorbim și, când ajungem față în față, nu avem curaj să zicem mare lucru. Învățăm să ne închidem neîncetat, în mii de feluri, și ne deschidem foarte rar. Și timpul trece, sau îl lăsăm să treacă.” – explică Antoaneta Cojocaru.

Să vorbesc cu tine

de Ana-Maria Bamberger

Cu: Antoaneta Cojocaru și Daniel Pascariu

Scenografie și proiecții video: Vladimir Turturică

Light design: Traian Marin

Un spectacol de Antoaneta Cojocaru

Susținut de: JTI

Cronici:

„Cele două calități ale actului artistic, umorul și emoția, sunt minunat întrupate de Daniel, respectiv Antoaneta, doi parteneri care știu într-adevăr să-și creeze o relație scenică firească, confortabilă, unde fiecare „merge” în sensul a ce poate emana cel mai bine, ajutat, în spirit opus sau „diagonal”, de celălalt, spre câștigul unui public niciodată lăsat „singur”. – Mihai Ivașcu în Mezanin.ro

„Să vorbesc cu tine este o alegorie care surprinde cheia tuturor poveștilor de dragoste, și anume comunicarea între parteneri, care poate face diferența între agonie și extaz. Jocul și joaca actorilor [...] sunt „quelquechose-ul” unui spectacol fascinant. Și nu pentru că fiecare spectator s-ar putea regăsi, total sau măcar parțial, într-unul dintre personaje, asta desigur pentru cine are timp de astfel de introspecții cu răsufierea tăiată, ci pentru că Antoaneta și Daniel sunt, ca să parafralez un vers celebru, foarte privibili! Mai pe românește, e o încântare să-i vezi jucând împreună.” – Radu Preda în B365.ro

„Pe scenă asistăm la două recitaluri actricești născute din zestrea talentului, dintr-o chimie explicabilă și expusă la cote înalte între cei doi parteneri, din comuniunea cu textul care se simte răsfățat și iubit, dar mai ales dintr-o dăruire totală și nedisimulată.” – Alina Maer în Scene și cuvinte

8. OXYGEN de Ivan Vîrîpaev

un spectacol de Antoaneta Cojocaru și Daniel Pascariu

Spectacolul îmbină într-o cheie performantă diferite forme ale artei: teatru, dans, muzică live și proiecții video, light design, reunind artiști deja bine cunoscuți pe scena culturală bucureșteană.

Cele două personaje, interpretate de Antoaneta Cojocaru și Daniel Pascariu, sunt aflate în căutarea iubirii totale, în căutarea unui „oxygen” pe care îl presimt, în căutarea unei șanse la schimbare și tot ce atrage după ea aceasta, în căutarea unei divinități pierdute. Riscă să trăiască această poveste într-o lume abrutizată și lipsită de empatie, dar întâlnirea lor nesperată este salvatoare pentru amândoi și le oferă un nou început.

Bine și rău, conștiință și uitare de sine, individ și societate, adevăr și minciună, conflict atât de prezent în ființa contemporană – „Oxygen” este un spectacol care te face să recunoști mărunțul din iubire și din tine, dar care îți dă speranța că poți fi ales să o iei de la capăt. O poveste de iubire în care nimic nu este imposibil până la capăt și care ți se dăruiește total.

Oxygen

de Ivan Vîrîpaev

Un spectacol de și cu: Antoaneta Cojocaru și Daniel Pascariu

Costume: Laura Hîncu

Scenografie: Ileana Zirra

Proiecții video: Ruxandra Ilie

Traducere: Mașa Dinescu

Light design: Ștefan Vasilescu

Asistent regie: Oana Rainer

Cronici:

„În Oxygen de la Teatrelli, Antoaneta Cojocaru și Daniel Pascariu transpun marele suflet rus printr-o prestație atât de convingătoare încât vei aplauda cu convingerea că ai asistat la ceva irepetabil.” – Horia Ghibuțiu

„Oxygen este un spectacol care m-a încântat atât de tare, încât am zis că am să îmi duc prietenii o dată și încă o dată ca să profit de ocazie să îl revăd. E mai mult decât spectacol, e mai mult

decât teatru. E chiar o stare de grație. E și dans, și spectacol, și muzică.” – Irina Margareta Nistor

„Dincolo de fidelitatea manifestată în raport cu textul lui Virîpaev, spectacolul Antoanetei Cojocarui și al lui Daniel Pascariu reprezintă o pledoarie pentru funcția dansului în scenă, pentru coregrafie ca instrument ideal de materializare a unor semnificații cu valoare de principiu. [...] Varianta Oxygen-ului de la Teatrelli ne prezintă, astfel, mai ales prin rolul limbajului scenic manifestat cu precădere în sfera corporalității, sensul oxigenului depozitat de orice mască a cuvântului, aruncând o lumină puternică asupra necesității de a redimensiona funcția respirației în lumea contemporană, prin regăsirea resorturilor empatice care fac posibilă întâlnirea reală dintre oameni.” – Gina Șerbănescu în Revista Cultura

„Un spectacol sensibil și poetic, un mic manifest pentru iubire și (re)găsire, așa cum l-au creat ei, spectacolul Oxygen are farmecul unei povești în care misterul și alchimia unei relații mistuitoare, imposibil de trăit, dar căreia e imposibil să i te sustragi, arde totul în jur. Și rămâne doar foșnetul de frunze, o clipă oprită în loc într-o imagine alb-negru, pe fundal, o valiză și-un drum care se deschide...” – Monica Andronescu în Revista Amfiteatru

„Oxygen de la Teatrelli este o piesă care, paradoxal, te lasă la final fără oxigen, cu nevoia de a trage aer adânc în piept și a-ți umple “dansatorii” din plămâni cu aer, vorba personajului Sașa. Chiar dacă ești doar un spectator care privește, intensitatea actului artistic e atât de mare încât aproape te epuizează emoțional. E un spectacol muncit – poate cel mai muncit văzut de mine în ultimii ani – complex și cu infinite straturi, dar pe care cei doi protagoniști – Antoaneta Cojocarui și Daniel Pascariu – îl strunesc cu o naturalețe rar întâlnită pe scenele de azi. [...] Oxygen este o combinație ambițioasă de teatru, dans contemporan, muzică, proiecție video... un spectacol pe care nu poți să-l explici sau să spui cuiva că Este despre.... Este despre lume, iubire, misticism, abrutizare, căutare, zbucium... e despre tot. Nu e de înțeles, e de simțit.” – Diana Cosmin în FineSociety.ro

PREZENȚE INTERNAȚIONALE

ARTIST TALK - Supernormali: despre viață, scenă și demnitate

Eveniment realizat cu sprijinul Institutului Cervantes din București

În contextul premierei spectacolului „Supernormali”, pe 30 octombrie 2025, Teatrelli a organizat dezbaterea „ARTIST TALK – Supernormali: despre viață, scenă și demnitate”, moderată de Mihaela Michailov, care i-a avut alături pe Esther F. Carrodegus (autoarea textului), regizoarea Mara Oprea și dramaturgul Alex Gorghe.

Dezbaterea a propus o reflecție asupra responsabilității etice a dramaturgilor și creatorilor de teatru în reprezentarea diversității umane, discutând despre cum pot deveni textele și scenele teatrale spații ale incluziunii, vizibilității și empatiei.

„Etica dramaturgică presupune o reflecție constantă asupra felului în care textele și spectacolele reprezintă lumea, asupra responsabilității de a construi personaje și relații dincolo de clișee și discriminări. Supernormali este un exemplu de scriitură și practică scenică incluzivă, care deschide un dialog necesar despre vizibilitate și diversitate” – Mihaela Michailov

Esther F. Carrodegus este o dramaturgă, scriitoare, actriță și regizoare de teatru din Spania. A absolvit Școala Superioară de Artă Dramatică din Galicia. Începând cu anul 2010 este directorul artistic al Airiños Theatre Group, iar din 2015 este co-fondatoare a companiei de teatru ButacaZero. De-a lungul timpului opera sa dramaturgică a primit numeroase nominalizări și distincții, iar în anul 2025 a primit premiile *Best Original Text and Best Show* pentru producția *Iribarne*, în cadrul *María Casares Theatre Award*.

Masterclass „Corpuri deschise. Dans intuitiv/Improvizație”, susținut de Marta

Wołowiec (Polonia)

Eveniment realizat în colaborare cu Institutul Polonez din București

„Corpuri deschise. Dans intuitiv/Improvizație” a fost un atelier de dans adresat tuturor celor care au dorit să ia o pauză și să își ofere un moment plăcut și benefic prin mișcare. O invitație la dans intuitiv și liber, plin de plăcere, o întâlnire autentică cu sine și cu ceilalți. Atelierul a avut loc în data de 8 mai, la Teatrelli.

Un element important al întâlnirii a fost dezvoltarea atenției asupra experiențelor și senzațiilor care apar în corpul uman. Atelierul s-a bazat pe practica personală a Martei Wołowiec, dansatoare, coregrafă și pedagog cu mulți ani de experiență. Întâlnirea a inclus și elemente din metoda *Life Art Process*, creată de artista americană Anna Halprin. Au fost îmbinate dansul și descoperirile din mișcare cu desenul intuitiv și cu verbalizarea impresiilor și experiențelor.

Marta Wołowiec este o dansatoare, interpretă și coregrafă din Polonia. Ea a performat pe scene din Polonia, Germania, Olanda, Norvegia, Suedia, Liban, Italia, Belgia, Danemarca, Franța și Lituania. Este autoarea mai multor spectacole solo sau colective, create alături de artiști polonezi și străini. În propriile lucrări coregrafice, ea explorează tema energiei și a mișcării în transă progresivă. Mișcarea naturală, cât și implicarea publicului prin stimularea reciprocă a mindfulness-ului corpului și minții, toate acestea sunt repere importante pentru ea. Se definește ca o minimalistă, căutând autenticitatea în fiecare acțiune scenică.

Atelierul „Precarity Toolbox”, susținut de Alicja Rogalska (Marea Britanie)

**Eveniment din cadrul proiectului „TEATRU POLITIC: RE-START”, realizat în
parteneriat cu Stagiunea de Teatru Politic (Asociația O2G)**

TEATRU POLITIC: RE-START este un proiect de cercetare artistică realizat de Stagiunea de Teatru Politic (Asociația O2G) care a reunit și o serie de ateliere dedicate explorării formelor contemporane de teatru politic.

Atelierul „Precarity Toolbox”, susținut de artista Alicja Rogalska, a avut loc la CREART/ Teatrelli în perioada 27–31 august și a explorat precaritatea și imaginația radicală ca puncte de plecare pentru creația artistică. În cadrul atelierului, participanții au explorat modul în care condițiile materiale, angajamentele politice și alianțele neobișnuite pot inspira proiecte și gesturi de solidaritate. Atelierul a propus metode de cercetare artistică participativă și colaborativă, integrând metode din arta populară, reciclare și hacking în arta conceptuală.

Alicja Rogalska este o artistă interdisciplinară polono-britanică, stabilită la Berlin și Londra, a cărei practică se bazează pe investigarea structurilor sociale și dimensiunii politice a vieții cotidiene. Rogalska realizează performance-uri, instalații și lucrări video în colaborare cu diverse comunități, explorând colectiv idei emancipatoare pentru viitor.

Atelierul de regie și performance „Rise of Desire”, susținut de Virginia Landi (Italia)

Eveniment realizat în parteneriat cu Revista Teatrul azi și Fundația Culturală „Camil Petrescu”, cu sprijinul Institutului Italian de Cultură din București

Tcatrelli a organizat în zilele de 2 și 3 octombrie, atelierul de regie și performance susținut de Virginia Landi, dedicat studenților și tinerilor regizori și coregrafi de până în 35 de ani, selectați în urma unui open-call.

Regizoarea italiană Virginia Landi este una dintre vocile emergente ale noii generații de artiști europeni, recunoscută pentru stilul ei la granița dintre teatru și performance, unde structurile corale, colaborarea colectivă și asumarea politică sunt elemente centrale. Spectacolele sale, precum „Conchita Conchita” și „Witch Is”, investighează corpul politic feminin și dinamica identităților fluide, propunând un tip de teatru intens vizual și sonor, cu un puternic impact social.

Atelierul coordonat de Virginia Landi a explorat dorința (desire) ca forță declanșatoare a actului artistic. Dorința nu este instinct, ci o energie care ne leagă de ceilalți și de societatea în care trăim.

Când facem teatru, dorința noastră este mereu politică, pentru că ea ne împinge să vorbim în public și să construim povești pentru lumea din jurul nostru. – Virginia Landi